

## Lắng Nghe Tiếng Yêu

### Chương 15 : Chương 15

Có lẽ cô say thật, bởi Will thật sự không thể vừa ngỏ lời cầu hôn cô. Anh có thể...?

Cô trân trân nhìn anh, không thể đọc được bất cứ điều gì từ nét mặt kín như bưng ấy. Ngoại trừ...

Lúc này, cô nhìn anh gần hơn, Will trông không tốt hơn cô, quầng thâm ngay bên dưới đôi mắt màu xanh rục rờ, gương mặt cũng gầy hảnh, vẻ xanh xao mệt mỏi hiện trên hai má hốc hác.

Có lẽ anh cũng khổ sở như cô suốt ba ngày qua?

Có lẽ bởi cùng một nguyên nhân - bởi vì anh cũng yêu cô!

Cô thấm ướt đôi môi khô khốc trước khi cẩn thận đặt cái ly rỗng xuống mặt bàn, đứng lên đến gần anh rồi ngược lên không chút ngần ngại, nhìn vào mặt anh.

Vẻ mặt phòng bị của anh lung lay và biến mất, được thay bởi - Bởi cái gì? Không nắm chắc? Thận trọng?

Hy vọng?

Tất cả ba điều đó đang trao cho March sự tự tin đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve một bên gò má thô ráp trước khi nhón chân và dịu dàng hôn vào môi anh.

Will khẽ rên, hai tay kéo cô áp sát vào người mình để khiến nụ hôn sâu hơn, tách môi cô ra để tận hưởng trọn vẹn nụ hôn.

March không cần thêm khích lệ, tay cô bám vào vai anh, rồi luồn vào phần tóc vàng óng mềm mại như lụa nơi cổ anh và muốn nụ hôn này mãi tiếp tục.

Nhưng dĩ nhiên không thể, Will miễn cưỡng dứt môi ra và nhìn xuống cô

hơi trêu chọc. “Anh hy vọng nhận được một tiếng vâng cho lời cầu hôn của mình...?”

Giọng nói của anh vẫn nghe rất thiếu tự tin, không giống cái tôi vững vàng như thường. March chỉ ngược lên nhìn anh chăm chú.

“Đây không phải thời điểm dành cho những lúc im lặng hiem hoi của em, March à”, anh nhứt chí nói, hai bàn tay nắm chắc khẽ lắc cô. “Anh yêu em. Ba ngày thiếu vắng em cho anh biết rằng anh không thể sống thiếu em...”

“Dù em là một kẻ thô lỗ, hay chọc tức người khác, bộc trực và luôn vội vàng kết luận...”

“Tất cả những điều đó!” anh mỉm cười khẳng định. “Em là March”, anh dụ giọng. “Từng chút bướng bỉnh, ngang ngược, thú vị của em... Và anh yêu mọi thứ của em!”, anh khàn giọng khẳng định, chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô.

“Ôi, Will, cô xúc động nghẹn ngào, hai bàn tay siết chặt vai anh. “Em cũng yêu anh. Em yêu anh rất nhiều! Ba ngày nay đã là...”

“Quên chúng đi”, anh dứt khoát ngắt lời. “Nếu em đồng ý lời cầu hôn của anh, chúng ta sẽ không bao giờ cách xa nhau nữa!” Đôi mắt vô cùng xanh sáng lên rực rỡ khi anh nhìn xuống cô.

March ngược nhìn, không buồn che giấu cảm nhận của mình về anh, tình yêu cô dành cho anh rạn vỡ trong đôi mắt xám lục. “Vâng”, cô hít thở một cách mạnh mẽ. “Ôi, vâng...!”

Will kéo cô trở lại vòng tay mình, nụ hôn của anh quá tuyệt khiến March nhận ra bản thân đang khóc một lần nữa.

“Này”, anh ngừng đầu nhẹ nhàng khiển trách. “Em không được phép khóc trong thời điểm như thế này đâu nhé”, anh trêu cô.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mắt. “Dường như em không làm được gì ngoài việc khóc suốt ba ngày qua. Em nghĩ anh đã đi, rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, rằng ...”

“Qua rồi, March”, Will khẳng định chắc nịch. “Anh yêu em...”

“Em cũng yêu anh”, cô nồng nhiệt đáp lời.

“VẬY là đủ rồi”, anh nói trước khi cúi đầu xuống và hôn cô một lần nữa, hai bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy mặt March, nhìn vào đôi mắt cô. “Cha mẹ anh cũng sẽ yêu em.” Cha mẹ của anh...!

Cô đã không nghĩ đến gia đình của Will, cô đã bị thiêu đốt bởi thực tế Will yêu cô cũng như việc cô yêu anh.

Cô vẫn thấy thật khó tin, biết mình đã không chào đón khi anh đến lần đầu tiên, thậm chí còn tệ hơn kể từ lúc cô khám phá ra mối quan hệ của anh với Jude Marshall.

Jude Marshall...!

Hắn ta sẽ nghĩ cái quái gì? Đầu tiên luật sư của hắn đã bỏ đi và dự định kết hôn với một trong ba chị em nhà Calendar rồi bây giờ kiến trúc sư của hắn cũng làm điều tương tự. Người đàn ông đó sẽ nghĩ đấy là một loại âm mưu xảo quyệt mà chị em nhà Calendar dùng để chống lại hắn.

“Em e rằng ông chủ hiện thời của anh sẽ không thấy hài lòng.” March nhăn mặt, nhận ra Jude Marshall là một người bạn thân hơn tất cả của anh.

Will nhún vai. “Chúng ta sẽ nói chuyện về Jude trong vài phút. Anh đã không hôn em đủ để có thể nói về những điều vô nghĩa như thế.” Anh kéo cô xuống ghế ngồi trên đùi mình và hôn cô thêm lần nữa.

Thiên đường.

Chỉ có thiên đường.

Và cô sẽ ở bên Will suốt đời. Với cô, không gì và không ai ý nghĩa nhiều hơn anh.

Mãi mãi là như vậy.

Một lúc lâu sau, Will gọi phục vụ mang bữa tối lên phòng cho họ và quay trở lại với những “lời vô nghĩa” kia.

“Ăn đi, March”, anh khuyến khích, khẽ chạm vào bàn tay cô khi cô nhìn anh chứ không phải ăn dưa tây và dâu trên đĩa đặt trước mặt. “Bây giờ nếu có gì phải làm tiếp theo thì cả hai chúng ta cần có sức cho tuần trăng mật!”, anh chọc ghẹo, được đáp lại bởi sắc hồng ánh lên hai gò má của cô. “Em rất đáng yêu, em có biết điều đó không?”, anh cười khúc khích thích thú.

Cô lắc đầu. “Em vẫn không thể tin toàn bộ việc này là thật. Em đã rất khổ sở khi nghĩ rằng anh hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của chúng ta.” Cô rùng mình vì nỗi đau đáng nhớ đó.

Will siết chặt lấy tay cô. “Với lời đồng ý của em, anh muốn chúng ta sớm đính hôn được không?”

“Theo ý anh”, cô nói ngay lập tức. “Mặc dù em thích chị em của mình có mặt. Nhưng vì Max và January sẽ trở lại vào dịp cuối tuần...”

Anh nóng lòng muốn nhìn thấy vẻ mặt của Max khi cậu ta được thông báo về lễ đính hôn của Will và March!

“Và May?”, anh hỏi.

March khẽ cau mày. “Chị ấy nói sẽ không nhận vai trong bộ phim đó. Em không biết tại sao”, cô nói thêm khi thấy Will có ý định hỏi. “Chị ấy trở về từ chuyến đi và tuyên bố dứt khoát rằng sẽ không đóng vai đó. Điều ấy mang chúng em trở lại vấn đề có bán trang trại hay không”, cô sầu não.

“Hừm.” Will đứng dậy, đến lấy hai phong bì đặt trên bàn làm việc ở phía trước cửa sổ. “Anh có hai bản vẽ phác thảo ở đây.” Anh nhắc hai phong bì lên. “Một bản bao gồm trang trại của em. Một bản không có. Em nghĩ anh nên đưa bản nào cho Jude?”

March nhăn mặt khi nhìn cả hai phong bì. “Có lẽ chúng ta nên để May lựa chọn?”, cuối cùng cô nói.

“Có lẽ chúng ta nên làm thế”, anh chậm rãi đồng ý, đặt hai phong bì xuống, biết rằng họ cần thảo luận một thứ gì khác. “March, hầu hết thời gian anh sống ở London...”

“Em biết điều đó”, cô nhẹ nhàng ngắt lời. “May là người đã tìm ra anh vẫn còn ở đây và nói em nghe điều đó”, cô nhẹ nhàng nói. “Em chắc chị ấy cũng nhận ra rằng nếu như... nếu như hai chúng ta đến với nhau thì em sẽ chuyển đến London sống cùng với anh.”

“Nhưng nếu January và Max cũng chuyển đến London... May không thể tự quản lý trang trại.” Will cau mày. Anh thích May, thích cô rất nhiều và đã mong đợi cô trở thành “chị em gái” của mình.

“Ai biết được, buổi triển lãm của em có thể thành công tuyệt vời”, March rạng rỡ nói với anh, “và sau đó em có thể giúp May về mặt tài chính. Will, em chắc chắn chúng ta sẽ có thể làm điều gì đó”, cô nói một cách kiên quyết. “Sau hết”, cô tinh nghịch thêm vào, “nếu anh và em tìm thấy hạnh phúc viên mãn, em chắc hẳn cũng có một kết thúc hạnh phúc dành cho May. Nói đến cùng, với việc mang hai chúng ta đến với nhau, chị ấy xứng đáng nhận nó hơn em hay January!”

“Anh rất thích May và anh tin chắc cô ấy xứng đáng được hạnh phúc.” Will với tay xuống và kéo cô đứng lên. “Nhưng không nhiều hơn em. Và anh định đảm bảo rằng trong tương lai, em là người rất hạnh phúc, March Calendar và sớm trở thành bà Davenport”, anh khàn khàn hứa hẹn.

“Em đã hạnh phúc hơn những gì từng mơ”, cô khẳng định bằng nụ cười rạng rỡ, kiễng chân và hôn anh với tất cả tình yêu mà cô đã che giấu phía sau vẻ bề ngoài gai góc của mình.

Thiên đường.

Chỉ có thiên đường.

Và anh sẽ ở bên March suốt đời. Với anh, không gì và không ai mang ý nghĩa nhiều hơn cô.

Mãi mãi là như vậy.

LINK Truyện:

Lắng Nghe Tiếng Yêu <http://truyenhayhoan.com/doc-truyen/lang-nghe-tieng-yeu-3050368.html>

LINK Chương này:

Chương 15

<http://truyenhayhoan.com/doc-truyen/lang-nghe-tieng-yeu-3050368/chuong-15.html>